

името на Чинтулова не срѣщаме между тѣхъ. Вънѣ отъ това Грековъ пише: „съ писмо отъ 21 мартъ 1861 година Р. В. Мирковичъ, членъ на сливенската община, кани Чинтулова да съ върне въ Сливенъ като главенъ учителъ съ заплата сто т. лири годишно.... „....споредъ вашето желание... за три години“.... изрично е казано въ писмото“ (М. Грековъ. Д. Чинтуловъ, сб. Зора, стр. 141). Слѣдователно и прѣзъ първата половина на 1861 г. Чинтуловъ е въ Ямболъ, и едвали би могло да се прѣдполага, че той е останалъ тамъ безъ да учителствува.

Съ своята безшумна, но ползотворна дѣйность, Чинтуловъ уредилъ въ методично и образователно отношение основаното отъ него ямболско трикласно училище, и скоро станалъ любимецъ на гражданството. За добритѣ спомени на ямболци, каквито и днесъ още живитѣ негови другари и ученици пазятъ, свидѣтельствува слѣдната посетитѣлна дописка отъ Ямболъ: „... и като изпълняваше длѣжноститѣ на званіето си, умѣи въ малко врѣме, та показа добъръ успѣхъ и принеси драгоцѣннѣйшъ плодъ. И тѣй гражданитѣ останяхъ твърдѣ благодарни, и не ще можѣтъ да забравятъ никога добритѣ му и похвални заслуги (в. Македонія, год. IV (1869), бр. 13). За сѣщото говори и малката пѣсень, озаглавена „Песенъ съчинена през 1860 за Даскал Добри като учителствува въ Ямбол“ която ямболци му съчинили, когато напушчалъ града:

Ямболе граде, не тъжи милій!
Учител славни, господин Чинтол,
В науки мѣдър и с важен титол
С голяма скромность Бога погледна
И от сѣ сърце му се помоли:
Бог да поживи папа Филипа,
Аче залита денем и ноцем,